

borult mégse fel, mert egyik legszebb, utolsó versmondása volt ez. Szelíd, szomorú a hang: Ravel monotóniája is benne van, harsányság nélkül. Mennyi visszatérés, ismétlés, nyitás és zárás azonos abroncsába fogva, mennyi kinyíló dallam: „Mind elmegyünk...” Ez négyszer fordul körbe, de változatai tovább szövik az egyhangú menetelés homályába borult képeket. Kétszer csendül meg „a csillagok mögött”, kétszer „a pusztaságon át”, illetve „a pusztta körfalán”, kétszer „ahányan így együtt vagyunk”. Súlyos szóval terhelten a befejező sorban: „ahányan

vége így együtt vagyunk”. Kétszer mondatik: „olyik még visszanéz” – s hozzá tehetetlenül, távolról csengő rímek, szinte véletlenül sodorja őket egymáshoz a szomorú és józan keringő, benne a mély magánhangzó-zene: „ahogyan a harangok konganak...” A versből Petrovics Emil írt kantátát női karra, szűkjárású dallamokkal, sápadt-szép színekkel a zenekarban.

Weöres Sándor állt engedelmesen a felbillenő tutaj végében. Felnézett ránk, s csendesen behajtott a könyvet.

TAKÁCS ZSUZSA

Madarak beszélgetése a kertben

Weöres mester emlékére

*Nagyszerű dolog élni, mondják: zuhanást
játszunk, miközben hintáztat a boldogító
hullám. Tetszésünk szerint forgatjuk
fejünket előre-hátra. A szárny nélküli lény,
a szerencsétlen, visszafordul a földi határoknál,
s a hegycsúcsokon fölnyársalja magát.
Kategoriák papírtigrise nekünk nem parancsol.
A tépőfog ejtette sebből a látszat vére csorog.
Az ember törekvése, hogy sötét filozófiája
dimenziói közé szorítsa röpkülésünk, szánalomra
indít. Ablakuk előtt csattogjuk, rezegjük:
nincs hely és nincs idő, de rettegnek tovább.
Könny helyett tollunkat elejtjük értük.*